

Toimittajalta.

Ettekö tahtoisi kertoa minulle jotain mustista maagikoista ja heidän lopullisesta kohtalostaan? Eräässä seurapiirissä oli äskettäin puhetta niistä ja silloin toiset olivat sitä mieltä, että mustan maagikon minä lopulta yhtyy jumaluuteen, toiset taas arvelivat, että se haihtuu olemattomiin. Kuinka asian laita todella on?

– Tietäjät puhuvat yleensä mahdollisimman vähäsen mustasta magiasta ja mustista maagikoista. Paljon minulla ei ole teille kerrottavaa, jos pysymme niissä rajoissa, mitä heistä julkisesti ilmoitetaan. Vaan sanokaapa minulle ensin, mitä käsitätte mustalla maagikolla.

– Eikö hän ole paha ihminen, joka käyttää väärin hankkimiaan yliluonnollisia eli yliaistillisia tietojaan ja kykyjään?

– On kyllä, mutta tässä kohden voimme täydellä syyllä lisätä: on mustia ja on mustia. On näet paljon ihmisiä, jotka harjoittavat mustaa magiaa silti olematta mustia maagikoita sanan varsinaisessa merkityksessä. Nämä ihmiset ovat niitä, jotka voivat katua, kääntyä takaisin pahoilta teiltään ja tuskallisten ponnistusten perästä pyrkiä jälleen hyvään. Musta velho sitä vastoin on paatunut, hän ei kadu, ei käänny, hän palvelee pahaan järkkymättä hamaan kadotukseen asti.

– Voidaanko siis sanoa, että mustat palvelevat pahoista ja hänen teitään, niinkuin hyvät yrittävät palvella Jumalaa?

– Miksei, mutta muistakaamme, että „paholainen“ vain on pahan aate eli idea, ei mikään personallinen olento.

– Mikä sitten on pahan aate?

– Pahan aate on ensinnäkin jyrkkä kieltäytyminen palvelemasta hyvää (Jumalaa, totuutta) ja toiseksi positiivinen päätös estää ja vastustaa hyvää aikaansaamalla mahdollisimman paljon paha (tuskaa ja kärsimystä sen moninaisissa muodoissa, kuten tauteja, hulluutta, itsemurhaa, sotia, sortoa, rikoksia j. n. e.). Pahan palvelija on luopunut Jumalasta, s. o. elämän hengestä ja kehitysvoimasta, ja asettunut hänen vastustajakseen. Saatana merkitsee „vastustaja“.

– Saatana on siis ihminen ja saatanoita on useampia?

– Niin, saatana on nimi, ja ihminen, joka todella on musta noita, on oikeutettu sitä nimeä kantamaan. Kuinka monta semmoisia saatanoita on, on toinen kysymys. Omasta puolestani olen aina käsittänyt, että saatanoita on sängen harvassa – niitä on yhtä vähän kuin on todellisia valkoisia Mestareita, – ehkä vähemmin.

– Ja mikä on heidän lopullinen kohtalonsa?

– Ikuinen kadotus, s. o. heidän minuutensa häviää olemattomiin.

– Niinpä niin. Se ei siis yhdy jumaluuteen. Mainitsemissani keskustelussa toiset olivat väärässä, toiset oikeassa.

– Tietenkin minuuteen nähden, mutta ei kuolemattomaan henkeen eli itseensä nähden.

– Mitä tarkoitatte?

– On tehtävä ero ihmisen sisimmän itsen ja hänen yksilöllisen minuutensa välillä. Ihmisen henki-itse, aatmaa, on jumalsyntyinen, se on Jumalan Poika hänessä, kuolematon ja häviämätön monaadi. Tämä ei koskaan ole missään tekemisissä pahan kanssa. Kun musta velho viimeisessä, korkeimmassa (eli alimmassa) vihkimyksessään lopullisesti luopuu Jumalasta, luopuu hän samalla omasta sisimmästä itsestään, Jumalan Pojasta, Vapahtajasta. Silloin hänen henki-itsensä peittää kasvonsa ja palaa takaisin Isän helmaan, ja musta velho on yksin minuutensa kanssa. Minuus on ajassa syntynyt, minuus voi ajassa kuolla. Meidän inhimillinen minämme syntyi eläimen muodossa, kun eläin sielu kurotti kättään taivasta kohti ja Jumalan Poika, monaadi, siihen tarttui. Tämä tapahtui miljoonia vuosia sitten, mutta vaikka minämme jälleensyntyy ja personallisuuden kannalta on kuolematon, on sen olemassaolo riippuvainen hengestä – ja kuolemaan se on tuomittu, jos se hengestä, Vapahtajastaan, luopuu. Kun musta maagikko viimeisessä vihkimyksessään vannoo kiroovansa

hengen ja siten sysää Vapahtajan ainiaaksi luotaan, on hän tietoisesti lausunut oman tuomionsa. Nyt hän astuu n. s. aviitshi-tilaan, ja tietäen täytyvänsä kerran sanoa jäähyvästit sille elämälle, joka on käynyt hänelle ylen rakkaaksi, hän on pakotettu noitakeinoin ylläpitämään olemassaoloaan niinkauvan kuin se hänelle on mahdollista. Satoja vuosia tämä saattaa hänelle onnistua, mutta kuta enemmän ihmiskunta kehittyy hyvässä, sitä vaikeammaksi käy mustien maagikkojen ylläpitää henkeään. Tämän viimeisen sanon ennustuksena, sillä toistaiseksi mustien velhojen kyllä kelpaa olla ja elää.

– On sentään kaameata ajatella, että ihminen voi mennä niin pitkälle pahassa.

– On kyllä, ja siksi useimmat mustat katuvatkin!

– Niin, kaikki syntiset ja väkivaltaiset ihmiset ovat kai mustaan päin menossa, vaikka he sitten kääntyvät ja katuvat?

– Ei sentään. Ei tavallinen rikollinen ihminen ole noita. Tehkäämme ero sanojen ja sanojen välillä. Sanoittehan itse alussa, että noita on vain semmoinen ihminen, joka käyttää väärin yliaistillisia tietoja ja kykyjä.

– Niin, se oli kyllä määritelmäni, jonka annoin vastauksena kysymyksellenne, ja nyt muistan teidän sanoneen, että saattaa harjoittaa mustaa magiaa olematta todellinen musta maagikko. Ihminen voi siis saavuttaa tietoa magiasta ja kehittää itsessään salaisia kykyjä, joita hän käyttää mustiin tarkoituksiin, olematta silti todellinen saatana?

– Aivan niin, ja näitä pienempiä piruja on verrattain paljon, ja he saavat kyllä aikaan tarpeeksi paljon pahaa ja tekevät vähemmällä voimillaan riittävästi haittaa ihmiskunnan kehitykselle.

– Mistä sitten taitojaan oppivat?

– Työ tekijäänsä neuvoo. Ja onhan vanhoissa kirjoissa ja käsikirjoituksissa yhtä ja toista sanottu. Nämä pikku noidat rakastavat itseään enemmän kuin pahan ideaa ja he käyttävät noituuden salaisuuksia omien intohimojensa, kostonhalun, vihan j. n. e. tyydyttämiseksi. Todellisessa velhossa on jotain sankarimaista, mutta pikku paholaiset ovat pohjaltaan kurjia pelkureita.

– Mutta miten tuommoiset pikku paholaiset voivat saada aikaan niin paljon pahaa, kuten äsken sanoitte?

– Juuri sentähden, etteivät ole todellisia saatanoita, jotka elävät eristäytymisen yksinäisyydessä, he voivat toimia yhdessä – todellisten velhojen johtamina – ja yhteisvoimin saada tuhoja aikaan.

– Ettäkö siis on jonkinlainen pajojen veljeskunta?

– Epäilemättä, vaikka veljeskuntasanan asemasta toinen sana olisi paremmin paikallaan, esim. järjestö eli organisatsioni. Noidilla ja velhoilla on ankarasti järjestetty seuransa omine loosheineen ja kokouksineen, vihkimyksineen, tunnussanoineen j. n. e.

– Tässä näkyväisessä maailmassako?

– Tottakai, ja samaten astraalitasolla.

– Ja he pitävät looshikokouksiaan ja maagillisia seremoniojaan aikaansaadakseen jotain pahaa?

– Oletteko sitä epäillyt?

– Ja voivat vaikka päättää sodista ja vallankumouksista?

– Ei ainoastaan päättää, mutta toimia niiden aikaansaamiseksi voimakkailla suggestioneilla ja telepaattisesti vaikuttamalla.

– Mutta tähän on kauheata!

– Oletteko pitänyt asiaa leikkinä?

– En tiedä, mitä olen uskonut. Me ihmiset, mehän olemme heidän leikkikalujaan, suojattomia, avuttomia . . .

– Eipä niinkään. Älkää unohtako, että jos on mustia olemassa, on olemassa valkoisiakin. Kristus ja hänen enkelinsä suojelevat ihmiskuntaa. Voimakkaat kädet meitä auttavat. Muuten olisimme kyllä hukassa. Mutta täysi työ hyvillä voimilla on, sillä paha houkuttelee vielä ihmislapsia pauloihinsa suurella viehätysvoimalla . . . Kauvan kestää, ennenkuin ihmiskunta on lunastettu.

– Nuo ovat pöyristyttäviä asioita.

– Sentähden niitä ei pidä liiaksi ajatella. Ymmärrätte, etteivät tietäjät niistä mielellään puhu. Sen verran, minkä tässä nyt olemme niistä jutelleet, jaksamme kuitenkin hyvin sulattaa. Pitäkäämme vain mielessä, että Valkoinen Veljeskunta estää kaiken sen pahan tapahtumasta, mikä ei sopeudu karmaan. Se paha, mikä ihmiskuntaa kohtaa, on kyllä samalla ihmiskunnan karmassa. Meidän oma tehtävämme ihmisinä on muuttaa karmaamme luomalla parempaa tulevaisuutta ihmiskunnalle. Nykyhetki on meidän omamme tulevaisuuteen nähden, vaikkakin se on karmamme ja kohtalomme taaksepäin katsoen. Kylväkäämme nisuja nyt, niin emme vastaisuudessa niitä ohdakkeita.

Ruus-Risti 1927 Huhtikuu N:o 4, s. 125-128